

Približavao se Božić. Jednog jutra sredinom decembra Hogworts je osvanuo pod snežnim pokrivačem debelim više od metra.

„Ah, Hagrid, to poslednje drvo stavi u onaj najudaljeniji kutak, hoćeš li?“

Sala je izgledala raskošno. Ukrasne niske grančica imele visile su svuda po zidovima, a okolo je bilo postavljeno barem dvanaestak visokih jelki; na nekima su svetlucale majušne ledenice, a neke su bleštale sjajem stotina svećica.

„Ovi su od Hagrida i mojih tetke i teče – a od koga su ovi?“
„Mislim da znam od koga je taj“, reče Ron, malo pocrvenevši, dok je pokazivao na veoma džombast paket. „Od moje mame. Rekao sam joj da ne očekuješ nikakav poklon i... o, ne“, zahropta Ron, „napravila ti je vizlijevski džemper!“

Hari brzo otvori paket i nađe u njemu debeo, rukom pleteni džemper smaragdnazelene boje i veliku kutiju domaćih karamela.

„Svake godine nam isplete džemper“, reče Ron odmotavajući svoj paket, „a moj je *uvek* tamnocrven.“

„Baš lepo od nje“, reče Hari uzevši jednu karamelu, koja je bila vrlo ukusna.

Sledeći poklon za Harija takođe je sadržao slatkiše – bila je to velika kutija puna čokoladnih žabica, od Hermione.

